

4. Офіційний сайт ПАТ "Кредо Банк". [Електронний ресурс]. – Доступний з http://kredo-bank.com.ua/foq_medium

5. Офіційний сайт ПАТ "Піреус Банк МКБ". [Електронний ресурс]. – Доступний з <http://www.piraeusbank.ua/>.

6. Куклік К.А. Фінансові можливості вітчизняних банків у сприянні розвитку проектного фінансування в Україні / К.А. Куклік // Актуальні проблеми економіки : зб. наук. праць. – 2008. – № 9 (87). – С. 173-183.

7. Постанова Правління Національного банку України Про затвердження Положення про порядок формування та використання банками України резервів для відшкодування можливих втрат за активними банківськими операціями від 25.01.2012 р., № 23. [Електронний ресурс]. – Доступний з <http://zakon4.rada.gov.ua/>.

8. Смірнова О.О. Проектне фінансування в Україні: сучасний стан та можливості застосування іноземного досвіду / О.О. Смірнова. [Електронний ресурс]. – Доступний з http://www.google.com.ua/webhp?source=search_app&gfe_rd=cr&ei

9. Бугай В.З. Проектне фінансування як інструмент залучення інвестиційних ресурсів / В.З. Бугай. [Електронний ресурс]. – Доступний з <http://web.znu.edu.ua/h>.

Костак З.Р. Проблемы и направления развития проектного финансирования в Украине

Проанализированы услуги наиболее активных отечественных банков в сфере проектного финансирования, таких как: ОАО "Пиреус Банк МКБ" и ОАО "Кредо Банк". Выделены основные преимущества проектного финансирования среди других форм долгосрочного кредитования. Рассмотрены факторы, которые сдерживают развитие проектного финансирования в Украине. Осуществлен ретроспективный анализ развития проектного финансирования в мировом масштабе. Представлены предложения, использование которых позволит улучшить инвестиционный климат в государстве, а затем, в перспективе, активизировать процесс проектного финансирования.

Ключевые слова: проектное финансирование, инвестирование, кредитование, инновационные проекты.

Kostak Z.R. Problem Areas and Development Project of Financing in Ukraine

Services provided by the most active domestic banks in project financing, such as JSC "Piraeus Bank ICB" and JSC "Credo Bank" are analyzed. The main advantages of project finance, among other forms of long-term lending, are highlighted. The factors that hinder the development of project financing in Ukraine are defined. Retrospective analysis of project financing globally is made. Some proposals that will help improve the investment climate in the state, and therefore, in the short term, to intensify the process of project financing, are given.

Keywords: project financing, investments, loans, innovative projects.

УДК 005.8:330.332:338.45(477) *Докторант Д.В. Крилов¹, канд. екон. наук – Запорізький НУ*

ВАЖЕЛІ ОРГАНІЗАЦІЙНО-ЕКОНОМІЧНОГО МЕХАНІЗМУ РЕАЛІЗАЦІЇ ІНВЕСТИЦІЙНИХ ПРОЕКТІВ НА ПРОМИСЛОВИХ ПІДПРИЄМСТВАХ

Досліджено взаємозв'язок важелів організаційно-економічного механізму реалізації інвестиційних проектів промислових підприємств з регіональною та державною інвестиційною політикою. Визначено важелі організаційно-економічного механізму реалізації інвестиційних проектів промислових підприємств та надано їм характеристику. Виявлено взаємозв'язок всіх важелів організаційно-економічного механізму реалізації інвестиційних проектів промислових підприємств. Виокремлено проблемні питання використання важелів організаційно-економічного механізму реалізації інвестиційних проектів

промислових підприємств. Встановлено пріоритетність використання важелів організаційно-економічного механізму реалізації інвестиційних проектів промислових підприємств. Запропоновано заходи щодо підвищення ефективності використання важелів організаційно-економічного механізму реалізації інвестиційних проектів промислових підприємств.

Ключові слова: політика, іноземні інвестиції, інвестиційні проекти, важелі, податки, кредити, фінансові результати, відсотки, цілі, завдання, програми.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Інвестиційні важелі гармонізації стратегічного управління на корпоративному, регіональному і державному рівнях економіки та ключові фактори взаємодії учасників інвестиційного процесу з метою їх оптимізації розглянуто в працях науковців О.Ф. Михайленка [8], І.В. Кубаревої [7], О.С. Кошуби [6], Л.П. Батенка [1]. Науковці Г.В. Махова [2], О.В. Мельник [3], А.П. Наливайко [4] досліджували перспективи та розвиток стратегічного управління важелями інвестиційної діяльності суб'єктів господарювання у ринкових умовах. Але не вирішеними залишаються питання щодо використання важелів організаційно-економічного механізму реалізації інвестиційних проектів на промислових підприємствах.

Постановка проблеми. Організаційно-економічний механізм без важелів економічного впливу не дасть змогу реалізувати інвестиційні проекти на промислових підприємствах. Політику промислових підприємств щодо механізмів реалізації інвестиційних проектів, а також пріоритетних напрямів інвестиційної діяльності називають інвестиційною політикою; це найважливіша складова економічної політики промислових підприємств, регіонів і держави.

Метою роботи є виокремлення проблем використання важелів організаційно-економічного механізму реалізації інвестиційних проектів на промислових підприємствах та розроблення пропозицій щодо їх ефективного використання.

Виклад основного матеріалу. До важелів організаційно-економічного механізму реалізації інвестиційних проектів промислових підприємств відносять інвестиції, податки, кредити, фінансові результати, кредити, відсотки. Використання важелів організаційно-економічного механізму реалізації інвестиційних проектів промислових підприємств залежить від інвестиційної політики держави, яка сприяє або, навпаки, заважає реалізувати інвестиційні проекти промисловим підприємствам. Особливість інвестиційної політики промислових підприємств в Україні визначається ситуацією, яка склалася в інвестиційному комплексі та в інвестиційній діяльності. Їй властиві: надзвичайно низькі темпи оновлення виробничого апарату, 50-60 % зношення; зниження інвестиційної активності; витратний характер; хронічний дефіцит оборотних засобів підприємств за умов інфляції, через що виникає необхідність використання кредитних ресурсів; напруженість державного і місцевого бюджетів, внаслідок чого скорочуються можливості бюджетного фінансування інвестицій промислових підприємств.

Інвестиційна політика України охоплює:

1. Збільшення частки інвестицій у технічне переозброєння і реконструкцію.
2. Переорієнтація інвестицій у пріоритетні галузі національного господарства з метою реалізації структурної перебудови економіки. Пріоритетними галузями, в які невідкладно спрямовуватимуться централізовані інвестиції, є: технічне переозброєння і модернізація промислових підприємств; структурна перебудова підприємств машинобудування та оборонного комплексу, їх

¹ Наук. консультант: проф. А.В. Череп, д-р екон. наук

конверсія у напрямі зростання виробництва товарів народного споживання, складно-побутової техніки, запасних частин для автомобілів, мотоциклів, механізмів для сільського господарства і садово-городнього інструменту; розвиток паливно-енергетичного комплексу України; підтримка охорони навколишнього природного середовища, спорудження природоохоронних об'єктів [1, с. 128].

Пріоритети, звичайно, уточнюватимуться у міру змін, що відбуватимуться в економіці України, але вони матимуть соціальну орієнтацію. Для залучення іноземних інвестицій і кредитів передбачено дозволити комерційним банкам проводити усі зовнішньоекономічні операції, створити пільгові умови для інвестиційних компаній та фондів.

Державне регулювання інвестиційної політики визначається:

- показниками економічного і соціального розвитку України;
- регіональними програмами розвитку національного господарства;
- державним і місцевими бюджетами, передбаченими в них обсягами державного фінансування інвестиційної діяльності.

Державне регулювання інвестиційної діяльності охоплює управління державними інвестиціями, а також регулювання умов такої діяльності і контроль за її здійсненням усіма інвесторами та учасниками. Управління державними інвестиціями здійснюють загальнодержавні та місцеві органи державної влади. Управління державними інвестиціями охоплює планування, визначення умов і виконання конкретних дій щодо інвестування бюджетних і позабюджетних коштів. Основою для прийняття рішення про інвестування загальнодержавних бюджетних коштів є:

- прогнози економічного і соціального розвитку України;
- схеми розвитку і розміщення продуктивних сил;
- цільові науково-технічні та комплексні програми;
- техніко-економічні обґрунтування доцільності таких інвестицій.

Стратегію пріоритетів визначають на підставі відповідних цільових комплексних, галузевих (міжгалузевих) і територіальних програм, тому що за умов скорочення бюджетних інвестицій держава неспроможна забезпечити розвиток усіх пріоритетних напрямів [2, с. 201]. Для пріоритетних об'єктів інвестування у соціальній сфері передбачено дві форми інвестування – у вигляді: а) бюджетних асигнувань; б) державного кредиту [3, с. 182]. Усі розрахунки по інвестиціях і розподіл асигнувань за напрямками і міністерствами, відомствами здійснюють під час формування державного плану соціально-економічного розвитку України.

Система регулювання умов інвестиційної діяльності не є стабільною і коригується залежно від економічної політики держави у кожний конкретний період, ступеня інвестиційної активності промислових підприємств, готовності персоналу підприємств до інвестиційної активності. Для активізації або стримування інвестиційного попиту держава може використовувати традиційні, відпрацьовані світовою практикою методи: фіскальну політику, стимулювання реалізації інвестиційних проектів, втручання в ринок цінних паперів.

Регіональна інвестиційна політика характеризується показниками інвестиційної привабливості регіонів України. Однією з найскладніших проблем переходу до ринкових відносин в Україні є перерозподіл повноважень і прав у сфері інвестицій між центром та регіонами. В умовах адміністративно-командної

системи колишнього СРСР регіональну інвестиційну політику здійснював виключно союзний центр: колишні союзні республіки були її об'єктами, а не самостійними суб'єктами.

Фінансово-економічний механізм розподілу капіталовкладень в СРСР цілком відповідав логіці адміністративно-командної системи. Переважна частина фінансових ресурсів централізувалася в союзному бюджеті, який був головним джерелом державних капітальних вкладень. Союзний центр розпоряджався також кредитними ресурсами Держбанку, Будбанку, галузевих банків, призначених для фінансування капітальних вкладень. Такий механізм не міг вписатися в концепцію ринкових перетворень, важливими напрямками якої є економічна децентралізація, розширення прав регіонів та їхніх економічних можливостей [4, с. 105]. У незалежній Україні з'явилися можливості для започаткування власної регіональної політики, зокрема інвестиційної. Конституція України (ст. 118, 119, 140-146) визначила головний вектор перерозподілу економічних прав і повноважень на користь регіонів [5].

У реальному житті регіональний розвиток України відбувається досить складно і суперечливо. Нові соціально-економічні умови господарювання визначають і нові підходи до оцінювання інвестиційного потенціалу регіонів, ставлять завдання аналізу моніторингу та пошуку шляхів вирішення проблем, пов'язаних з інвестиційною діяльністю на всіх регіональних рівнях. Тепер організаційно відбувається процес формування диверсифікованої системи інвесторів. Вона складається із складових різних функціональних і соціально-економічних структур – виробничих, посередницьких, біржових, чисто інвестиційних та інших підприємств, створення ринкового інфраструктурного середовища. У регіонах України наразі не склалася мережа приватних інституційних інвесторів.

Найбільші потенційні приватні інституційні інвестори – це комерційні банки, які здійснюють переважно короткотермінове кредитування найприбутковіших торгово-посередницьких операцій, а не інвестування. До країни, де вітчизняний інвестор практично не вкладає кошти у розвиток виробництва, важко залучити й іноземного інвестора. Залучення іноземних інвестицій потрібно здійснювати з урахуванням цілей та завдань державних програм структурної переорієнтації виробництва, цільових програм міжгалузевого та галузевого розвитку, конверсії та розвитку експортного потенціалу, а також внутрішньої та зовнішньої кооперації продукції виробничо-технічного призначення, приватизації державних підприємств із залученням іноземного капіталу [6, с. 234].

За нинішньої ситуації Україна може зміцнити свої позиції як покупець інвестицій за рахунок диверсифікації останніх, отримуючи іноземні інвестиції у вигляді технологічного обладнання, матеріалів, прав інтелектуальної власності, ноу-хау, торгових знаків, деяких інших видів цінностей. Доцільність такого варіанта дій підтверджують не тільки деякі зарубіжні спеціалісти, а й досвід окремих країн, наприклад Японії, де закупівля та використання зарубіжних ліцензій значною мірою сприяли її економічному розвитку. На весь період проведення великомасштабних інвестиційних заходів було б доцільно створити фонд довготермінового кредитування на підприємствах, в об'єднаннях – інвестиційний фонд. Створювати такі фонди доцільно і в регіонах з метою використання їхніх коштів на потреби розвитку об'єктів пріоритетних галузей регіону. Сьогодні кожний регіон виробляє свої підходи до активізації інвестиційної діяльності: од-

ні мають надію на розширення дотацій із центрального бюджету щодо підтримки вугільної промисловості, АПК, ВПК, інші намагаються мобілізувати власні ресурси через важелі управління та інші канали, треті сприяють розвитку недержавного сектору і залученню його фінансових ресурсів у вигляді інвестицій в економіку. У кожному з цих випадків інвестиційна політика регіону будується з урахуванням специфічних чинників. Під час її проведення намагаються використати наявні переваги для залучення інвесторів як вітчизняних, так і зарубіжних.

Скорочення внутрішніх інвестицій поки в розвиток промислових підприємств ще не компенсується притоком у країну іноземного капіталу, масштаби якого не відповідають потребам нашої економіки [6, с. 238]. Однією з причин є те, що Україну розглядають як державу з високим ризиком для іноземного капіталу.

Всього іноземні інвестори з 94 країн світу вклали інвестицій більше ніж у 3,5 тис. українських підприємств, з яких 77 % – спільні підприємства. Частка СП у загальній кількості діючих в Україні промислових підприємств становить 21 %, а виробництво ними продукції у валовому внутрішньому продукті – близько 3 %. Найбільшу цінність з різних видів інвестицій для України мають новітні технології та обладнання, ноу-хау, вільно конвертована іноземна валюта. Можливості ж вкладення тих чи інших видів інвестицій в іноземних інвесторів часто різні залежно від країни походження. Через це проблему залучення зарубіжних капіталів до економіки України доцільно розглядати диференційовано щодо інвесторів з розвинених країн, країн на терені колишнього СРСР, з інших країн. Одним з економічно доцільних напрямів залучення іноземних інвестицій в Україну є поетапний перехід від імпорту невеликих партій технологічного обладнання або інших товарів виробничого призначення (з метою вивчення та освоєння ймовірного ринку збуту продукції) до створення спільних підприємств з їхньою наступною експансією на ринки за межами України. Обов'язково треба враховувати й жорстку конкуренцію, що панує на світових ринках техніки й технологій. Успішність таких дій залежить від їх послідовності та від проведення радикальних економічних реформ. Усі рішення щодо укладання контрактів мають приймати незалежні від держави суб'єкти господарювання, підприємці, які розпоряджаються власними або позиченими ресурсами і відповідають за наслідки прийнятого рішення своїм майном. Державі має відводитися роль регулятора податкової, митної, а опосередковано – і кредитної політики. Водночас вона зобов'язана захищати вітчизняні та спільні підприємства від протекціоністських дій зарубіжних урядів. Тим більше, що на сучасному етапі виявляється тенденція до посилення протекціонізму в міжнародній торгівлі продукцією сільського господарства, сталеплавильної та текстильної промисловості, тобто тих галузей, де Україна могла б бути солідним світовим експортером. Такий варіант економічної стратегії, як й інші імовірні, потрібно розглядати в єдиному спеціальному документі (концепції, програмі).

Отже, для вдосконалення політики залучення зарубіжних інвесторів промисловим підприємствам необхідно вирішити такі проблеми:

- питання власності, особливо на нерухоме майно і землю, згідно з чинними міжнародними нормами;
- ВР України повинна прийняти закони та підзаконні акти щодо проблем, які стосуються іноземного інвестування, єдиним пакетом для посилення їхньої чинності;

- розроблення концепції з чіткою постановкою мети залучення іноземних інвестицій, виділення пріоритетних напрямків діяльності, механізму реалізації поставлених цілей;
- здійснення політики протекціонізму з метою підтримки вітчизняних товаровиробників та захисту перспективних галузей економіки.

Практика засвідчує, що проводячи політику залучення інвестицій на вітчизняні промислові підприємства, важливо дбати про забезпечення їхньої стабільності та довготривалості. Залучення довготермінових інвестицій дасть змогу промисловим підприємствам розглядати доцільність реалізації інвестиційних проектів. Очевидно, з огляду на національні інтереси, краще використовувати іноземні інвестиції, ніж, скажімо, покладатися тільки на кредити Міжнародного валютного фонду та кредити комерційних банків.

В Україні формується регіональна інвестиційна політика, адекватна умовам ринкової економіки. Все більшою мірою вона стає політикою самих регіонів, а не тільки центру. Без об'єднання зусиль центральних, регіональних, місцевих органів влади, державного й альтернативного секторів економіки важко розраховувати на достатньо швидке подолання інвестиційного спаду в країні, на перехід економіки в стадію оживлення, а згодом і піднесення. Погодження інтересів різних ієрархічних рівнів і суб'єктів господарювання різних форм власності потребує розроблення відповідного механізму регулювання і стимулювання інвестицій.

На загальнодержавному рівні потрібно створити економічні умови для активізації інвестиційної діяльності завдяки використанню переважно фінансово-економічних методів регулювання та стимулювання інвестицій, адекватних ринковій економіці. До таких методів належить регулювання ставок оподаткування і рефінансування, норм обов'язкових резервів у НБУ, валютного курсу, митних платежів тощо. Методами економічного регулювання є субсидіювання позикового відсотка з кредитів для фінансування інвестицій. Це відповідатиме пріоритетам регіональної інвестиційної політики, сприятиме заохоченню спільного фінансування інвестицій з державних і приватних джерел.

Державну інвестиційну політику потрібно будувати з урахуванням регіональних інвестиційних програм. Адаже включені до державної програми інвестиції будуть реалізовуватися, а об'єкти будуватимуться в конкретних регіонах на певних територіях, економічні інтереси яких не можна не враховувати. Способами врахування цих інтересів можуть стати спільне пайове фінансування з державних і регіональних джерел, надання пільгових централізованих інвестиційних кредитів під гарантії місцевих адміністративних банків. На регіональному рівні важливе значення має закріплення фінансової бази інвестиційної діяльності у вигляді довготермінових стабільних нормативів. Доцільно перейти до середньо-термінових нормативів, розрахованих на 3-5 років, що забезпечувало б високу стабільність фінансів [8, с. 175].

Для активізації інвестиційної діяльності на рівні регіонів може бути використаний такий економічний важіль, як диференціація ставок місцевих податків, а також центральних і регулюючих податків у частині, що направляється до регіональних бюджетів. Створення пільгового податкового режиму для інвесторів усіх форм власності, що вкладають капітал у проекти з відповідним регіональ-

ним пріоритетом, може поліпшити інвестиційний клімат у регіоні, стимулювати вітчизняних і зарубіжних інвесторів. Досить істотним є розмежування функцій у сфері інвестицій між регіональним і місцевим рівнями. Важливо визначити, які інвестиційні завдання вирішуються на регіональному, місцевому рівнях і рівні промислових підприємств та за рахунок яких джерел фінансування, що має бути закріплено відповідними нормативами. Це необхідно для підвищення ролі як регіонального, так і місцевого самоврядування та забезпечення ефективності реалізації інвестиційних проектів промисловими підприємствами.

Висновки. Ефективне використання іноземних інвестицій промисловими підприємствами потребує впорядкування державного управління ними. Для його здійснення необхідно чітко визначити та розмежувати повноваження об'єктів державного управління в цій сфері з метою узгодження їхньої діяльності та уникнення дублювання повноважень.

У межах загального підходу потрібно передусім визначитися стосовно вибору загальної політики щодо іноземних інвестицій та інвестиційної політики промислових підприємств. Така політика може бути ліберальною, контролюючою та обмежуючою. Пропонуємо управління важелями організаційно-економічного механізму реалізації інвестиційних проектів промислових підприємств здійснювати з урахуванням таких заходів:

- з боку держави:
  - визначення системи органів державної влади, відповідальних за контроль над іноземними інвестиціями, створення ефективної системи спеціального законодавства та підзаконних актів щодо іноземних інвестицій, вибір пріоритетних галузей, секторів та проектів для інвестицій у цих галузях, а також галузей, обмежених для іноземного інвестування. Сюди належить також встановлення інвестиційних пільг, зокрема створення експорт-орієнтованих чи спеціалізованих економічних зон, податкових, тарифних, регіональних пільг тощо або встановлення обмежень у системі державного управління діяльністю іноземних інвесторів;
- з боку промислових підприємств:
  - впровадження інноваційних технологій, устаткування, що забезпечить високий рівень продуктивності праці; зниження матеріало-, енерго-, трудомісткості, що забезпечить зниження собівартості продукції;
  - використання висококваліфікованого персоналу з метою підвищення якості продукції та іміджу підприємства;
  - формування системи мотивації та стимулювання персоналу за високі кінцеві результати діяльності.

Територіальний розподіл іноземних інвестицій в Україні досить нерівномірний. Це зумовлено рівнем інвестиційної привабливості підприємств, галузей та регіонів загалом.

Література

1. Батенко Л.П. Підвищення ефективності виробничих систем: методичні та практичні аспекти / Л.П. Батенко, Ю.В. Ісасенко, Т.Б. Твердушка // Актуальні проблеми розвитку економіки регіону: науковий зб. – Івано-Франківськ : Вид-во Прикарпатського НУ ім. Василя Стефаника, 2012. – Вип. 8, т. 2. – С. 125-131.
2. Махова Г.В. Управління стратегічними партнерствами підприємств / Г.В. Махова // Формування ринкової економіки : зб. наук. праць. – Спец.-вип.: Стратегічні імперативи сучасного менеджменту. – У 2-ох ч. – Ч. 1. – К. : Вид-во КНЕУ, 2012. – С. 192-201.

3. Мельник О.В. Людський фактор в управлінні змінами компанії / О.В. Мельник // Стратегія економічного розвитку України : зб. наук. праць. – К. : Вид-во КНЕУ. – 2012. – № 30. – С. 176-185.
4. Наливайко А.П. Стратегічне управління підприємством в умовах економіки знань: відповідь на виклики постіндустріальної епохи / А.П. Наливайко // Стратегія економічного розвитку України : зб. наук. праць. – К. : Вид-во КНЕУ. – 2012. – № 30. – С. 99-107.
5. Конституція України (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 1996. – № 30, ст. 141) Конституція України, прийнята на п'ятій сесії Верховної Ради України 28 червня 1996 року. Документ 254 к/96-вр, чинний, поточна редакція. [Електронний ресурс]. – Доступний з [http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/254 к/96-вр/page](http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/254%2F96-vr/page).
6. Коцюба О.С. Оптимізація інвестиційного портфелю підприємства в ситуації нечітких видіхних даних / О.С. Коцюба // Стратегія підприємства: адаптація організацій до впливу світових суспільно-економічних процесів : зб. матер. Міжнар. наук.-практ. конф. – К. : Вид-во КНЕУ, 2011. – С. 233-237.
7. Кубарева І.В. Ключові фактори взаємодії учасників інвестиційного процесу / І.В. Кубарева // Стратегія підприємства: адаптація організацій до впливу світових суспільно-економічних процесів : зб. матер. Міжнар. наук.-практ. конф. – К. : Вид-во КНЕУ, 2011. – С. 237-239.
8. Михайленко О.Ф. Інвестиційні важелі гармонізації стратегічного управління на корпоративному, регіональному і державному рівнях економіки / О.Ф. Михайленко // Стратегія економічного розвитку України : зб. наук. праць. – К. : Вид-во КНЕУ. – 2012. – № 30. – С. 172-181.

Крылов Д.В. Рычаги организационно-экономического механизма реализации инвестиционных проектов на промышленных предприятиях

Исследована взаимосвязь рычагов организационно-экономического механизма реализации инвестиционных проектов промышленных предприятий с региональной и государственной инвестиционной политикой. Определены рычаги организационно-экономического механизма реализации инвестиционных проектов промышленных предприятий и предоставлена им характеристика. Выявлена взаимосвязь всех рычагов организационно-экономического механизма реализации инвестиционных проектов промышленных предприятий. Выделены проблемные вопросы использования рычагов организационно-экономического механизма реализации инвестиционных проектов промышленных предприятий. Установлена приоритетность использования рычагов организационно-экономического механизма реализации инвестиционных проектов промышленных предприятий. Предложены меры по повышению эффективности использования рычагов организационно-экономического механизма реализации инвестиционных проектов промышленных предприятий.

Ключевые слова: политика, иностранные инвестиции, инвестиционные проекты, рычаги, налоги, кредиты, финансовые результаты, проценты, цели, задачи, программы.

Krylov D.V. The Levers of Organizational and Economic Mechanism of Investment Projects Implementation at Industrial Enterprises

The interrelation between the levers of the organizational and economic mechanism for implementing investment projects by industrial enterprises with regional and public investment policy is studied. The levers of the organizational and economic mechanism for implementing investment projects by industrial enterprises are defined and described. The interrelation of all the levers of the organizational and economic mechanism for implementing investment projects by industrial enterprises is defined. Problem areas of using the levers of the organizational and economic mechanism for implementing investment projects by industrial enterprises are determined. The priority use of the levers of the organizational and economic mechanism for implementing investment projects by industrial enterprises is established. The measures to improve the efficiency of the levers of the organizational and economic mechanism for implementing investment projects by industrial enterprises are proposed.

Keywords: policy, foreign investment, investment projects, levers, taxes, credit, income, interest, goals, objectives, programs.